

Mei

26

DIE

OSTEM

VAN DIE MARTELARE

DIE VRUG VAN VERGIFNIS

'N SAGTE REAKSIE TEENOR
HULLE AANVALLERS

'N VREUGDEVOLLE
OPTOG

GOD SE VREDE NA
ISIS-ONTVOERING

"Dink aan die gevangenes asof julle medegevangenes is." Heb 13:3

'n Gradeplegtigheid VERSOENING

Mariatu was voorbereid vir 'n gedenkwaardige geleentheid, maar sou haar ouers daar wees?

Mariatu Sesay en 29 ander gegradueerdes het in die hoofstraat van hul dorp in Sierra Leone geparadeer, geklee in donkerblou klede oor wit rokke wat hulle vir hulself gemaak het, met harte wat oorloop van vreugde.

'n Trompetspeler, 'n trombonis en 'n dromspeler het saam met die vroue geparadeer terwyl hulle lofliedere tot eer van die Here gesing het. Die marsjeerders was op pad om diplomas te ontvang vir die voltooiing van 'n drie jaar-opleidingsprogram, wat sertifiseer het dat hulle gereed was om hul eie naaldwerkbesighede te begin.

Die lofparade was betekenisvol in 'n land waar slegs 12% van die bevolking Christene is. Die meeste van Sierra Leone se 8,7 miljoen mense is óf Moslem (61%) óf beoefen tradisionele stamgodsdienste (24%), en baie meng hul godsdienstige praktyke. Daar word beraam dat 90% van Sierra Leoners verbonde is aan geheime verenigings wie se okkultiese rituele die meeste aspekte van die lewe in die land oorheers.

Vir die 21-jarige Mariatu sou die gradeplegtigheidsviering ook 'n kans

wees om te herenig met ouers wat sy vyf jaar laas gesien het. Die laaste keer wat sy by hulle was, was ook 'n gedenkwaardige dag. Dit was die dag waarop sy haar geloof in Christus geplaas het.

Dit was ook die dag toe hulle haar uit hul huis geskop het.

'n Dag van Besluite

Op 16-jarige ouderdom was dit Mariatu se taak om brandhout in die woud bymekaar te maak. Sy en ander meisies van haar gemeenskap het ure saam deurgebring om brandhout te versamel.

Eendag, terwyl Mariatu hout versamel het, het 'n Christenvriendin die Evangelie met haar gedeel. Mariatu was geïnteresseerd, maar het gevrees wat haar familie sou dink, aangesien haar pa 'n imam by 'n plaaslike moskee was. "My familie het nie die kerk as enigiets goeds beskou nie," het sy gesê.

Toe die vriendin haar nooi om 'n kerkdien by te woon, het Mariatu ingestem, ten spyte van haar vrese.

Die volgende Sondag het Mariatu nie vir haar familie gesê waarheen sy gaan nie. Om weg te sluip was maklik as gevolg van haar gereelde plig om

▲ Mariatu en haar mede-gegradueerdes paradeer vreugdevol deur die dorp terwyl hulle voorberei om hul diplomas en nuwe naaimasjiene te ontvang. Sy is opgewonde om haar eie besigheid te begin en bid vir die Here se leiding.

brandhout te gaan versamel. Om daardie oggend die kerk binne te gaan was lewensveranderend.

"Ek was vreugdevol," het sy gesê oor die eerste keer wat sy God se Woord gehoor het. "Dit het my hart geraak. Die Woord van God, ek het dit verstaan. Dit was die eerste keer baie duidelik."

Daardie dag het Mariatu die Evangelieboodskap aanvaar en haar vertroue in Christus geplaas.

Maar iemand het vir Mariatu se familie vertel waarheen sy gegaan het. "Toe ek van die kerk af terugkom, het hulle my nooit weer in die huis aanvaar nie," het sy gesê.

Verlate en Alleen

Sonder enige heenkome, het Mariatu

“My ouers, wat my vervolg het, het gekom om te getuig en te sien wat God in my lewe gedoen het.”

se gevoel van verwerping na woede verskuif. “Ek het eerstens gevoel dat Christus dalk nie in my was nie, omdat ek mismoedig was,” het sy gesê. “Ek was regtig, regtig kwaad vir my ouers. Maar toe het die pastor met my opgevolg en vir my gesê om geloof in God te hê.”

Mariatu het opgeëindig om buite en onbeskermd in 'n markgebied te woon. Sy het twee jaar sonder 'n regte tuiste deurgebring. Die mark waar Mariatu geslaap het, was gevaarlik. “Dit was baie angswekkend om daar te wees,” het sy gesê. “Ek was baie alleen, en daar was 'n paar mal, kranksinnige mense in die mark.”

Op haar eie en weerloos, is Mariatu een nag seksueel aangerand. Vroue in baie dele van Afrika is kwesbaar vir geslagsgebaseerde geweld. Ongeveer 62% van Sierra Leoners is vroue tussen 15 en 49 jaar oud het berig dat hulle een of ander vorm van fisiese of seksuele geweld ervaar het.

Die aanranding het tot gevolg gehad dat Mariatu swanger raak. Toe sy maande later in die mark geboorte gegee het, het haar baba nie oorleef nie.

Kort daarna het 'n paar Christen-vriende Mariatu genooi om die naaldwerk-opleidingskursus by te woon wat 'n woonplek en Christelike dissipelskap ingesluit het.

“Dit het my gehelp om geestelik te groei,” het sy gesê. “En ek loof God. Buiten my geloof wat gegroei het, het ek ook geleer hoe om naaldwerk te doen.”

'n Nuwe Begin

Terwyl Mariatu vorentoe gemarsjeer het om haar diploma te ontvang, was haar ouers teenwoordig. Alhoewel Mariatu sedert daardie dag wat sy uit die huis geskop is nie weer met hulle gepraat het nie, het hulle steeds haar gradeplegtigheidsviering bygewoon.

“Ek het vandag die grootste vreugde omdat my ouers, wat my vervolg het, gekom het om te getuig en te sien wat God in my lewe gedoen het,” het Mariatu gesê.

Toe Mariatu se ma haar dogter se stralende gesig sien en besef wat Mariatu sonder familie-ondersteuning

bereik het, was sy emosioneel oorweldig. “My ma het net gehuil,” het Mariatu gesê, wat haar tranerige ma gegroet het.

En lank voordat sy haar pa by haar gradeplegtigheid gesien het, het Mariatu besluit om hom te vergewe.

“Ek het met hulle gepraat omdat ek uit die Woord van God geleer is om te vergewe,” het sy gesê.

Met haar diploma nou in haar hand, het Mariatu geestelike doelwitte sowel as sakeplanne. “My eerste doel in die lewe is om God beter as ooit tevore te kan dien, want Hy is die rede waarom ek vandag hier is,” het sy gesê. Sy het gebed versoek om gefokus te bly op haar wandel met die Here en ook om haar klein besigheid te vestig noudat die opleiding voltooi is.

Die volgende keer wat Mariatu na die mark sal gaan, sal sy produkte en

dienste hê om te verkoop, met behulp van die nuwe trap-naaimasjien en die materiaal wat sy aan die einde van die seremonie ontvang het. Haar toekomstige verkope sal haar in staat stel om 'n huis te huur sodat sy nie hoef terug te keer na die markgebied waar sy op die grond tussen markstalletjies slaap nie.

“Ek kan nou geld insamel deur middel van dit wat ek geleer het,” het sy gesê. “Ek kan nou na myself omsien.”

Terwyl Mariatu haar nuwe lewe begin, verwag sy geen ondersteuning van haar ouers nie. Maar sy glo wel dat sy die geleentheid sal hê om haar geloof met hulle te deel, en sy beplan om dit so gou as moontlik te doen.

“Deur die genade van God,” het sy gesê, “sal ek dit doen.” ■

▲ Vroue in baie dele van Afrika word deur hul families verwerp omdat hulle volgelingen van Christus word, en hulle het dikwels geen manier om hulself te onderhou nie. Naaldwerksentrums bied waardevolle opleiding wat, wanneer dit gekombineer word met geskenke van naaimasjiene en beginner-materiaal, Christenvroue in staat stel om vir hulself en hul kinders te sorg.

Tot Hul LAASTE ASEM

'n Aanval wat drie Christenbroers ernstig gewond gelaat het, het 'n visioen gebring om hul vervolgers in die familie van God in te nooi.

Op 'n helder somersdag, terwyl palmtakke stilweg in die briesie gekraak het en kuifape langs die dakrand van die nabygeleë kerk geskarrel het, het Selvan saam met sy gesin in die vreedsame skaduwee van hul oordeckte stoep gesit en een lewensveranderende dag bespreek. Terwyl hy sy storie met sterk emosie vertel het, het hy vinnig die trane verduidelik. "My hart is gevul met dankbaarheid teenoor Jesus. Dit is trane van vreugde."

Op 'n dag vier jaar tevore was Selvan en sy broers gretig om te help voorberei vir hul niggie se huweliksfees. As die enigste meisie tussen 'n klomp neefs, was sy so na aan hulle soos 'n suster. Haar naderende troudag het vreugde gebring aan 'n gesin wat baie verlies en hartseer gely het.

* * *

Selvan het sy moeder, vier broers en verskeie neefs en niggies in Sri Lanka se 25-jaar lange burgeroorlog tussen die Boeddhistiese Singalese-meerderheid regering en die Hindoe Tamil-opstandelinge verloor. As Christene het hulle die hoop gehad om hul geliefdes in die hemel te sien, maar dit het nie hul hartseer verminder nie. Selvan se vader, Aaris, die stigterspastor van Gethsemane Church, was veral bekommerd oor die welstand van sy familie en gemeente. Al sy seuns was aktief betrokke by die Christelike bediening, en sy kinders en kleinkinders het toe strawwe

“Omdat ons die koninkryk van God bou, is daar mense in hierdie gebied wat ons teenstaan.”

vervolg as volgeling van Christus trotseer.

“Omdat ons die koninkryk van God bou, is daar mense in hierdie gebied wat ons teenstaan,” het Selvan gesê. “Wanneer die kinders skool toe gaan, is daar teenstand. Wanneer ons werk toe gaan, is daar teenstand. In die samelewing is daar teenstand.”

Van die vervolging is indirek; Christene word 'n laer prys aangebied wanneer hulle hul gewasse verkoop, of hulle word van sosiale funksies uitgesluit. Maar soms is die teenstand openlik. “Die hoofamptenare in die gebied is almal deel van Shiv Sena, 'n Hindoe-fundamentalistiese groep,” het Selvan, wat in die regering werk en hierdie dorpsamptenare professioneel ken, gesê. “As ek 'n projek het wat goedkeuring van hul kantoor benodig, sal hulle dit nie teken nie. Daar is regeringsvoordele wat ons veronderstel is om te kry, maar as ek gaan om daardie papierwerk te doen, weier hulle om die papiere te teken.”

Soms het die teenstand gewelddadig geword. Pastor Aaris is aangerand en sy huis is met klippe gegooi.

Die kerk het egter aangehou groei, wat die Hindoe-fundamentaliste rondom hulle kwaad gemaak het. Die familie het vermoed dat die vervolging binnekort sou eskaleer. Nadat hy reeds vier van sy nege seuns verloor het, was Aaris belas deur die vrees om meer van hulle aan anti-Christelike geweld te verloor. Die troue was dus 'n welkome geleentheid vir vreugde.

* * *

Troues in hul landelike, Hindoe-meerderheid gebied van Sri Lanka is gemeenskapsgeleenthede, en dikwels is die hele dorp nie net bewus van die geleentheid nie, maar sal ook opdaag om die nuwe paartjie te seën. In die dae voor hul niggie se troue, was die plaaslike reaksie egter onheilspellend.

“Ons het die straat drie dae voor die

troue met ligte versier,” het Selvan gesê. “Hierdie mense sou op 'n motorfiets opdaag en ... probeer om die drade te breek sodat die ligte kan afgaan.” Die gesin moes twee keer die ligte herstel, en twee keer het die mans net weer teruggekeer om hulle te breek.

Die vreugdevolle seremonie het in die kerk plaasgevind, en die langverwagte partytjie het by die gesinswoning, twee huise verder, begin. Op wense van die paartjie en hul families het Christelike lofmusiek die feestelike binnehof gevul.

Sommige bure het 'n probleem gehad met die gekose musiek.

“Hulle het probeer om 'n bakleiery met ons te begin,” het Selvan oor die interaksies onthou. “Twee van die mense het gesê hulle vier hul verjaarsdag. Hulle het gekom en gesê: ‘Verander die musiek na iets anders sodat ons kan dans!’”

Toe daar nie aan hul eise voldoen is

nie, het hulle kwaad geword. Hulle het meer ligte afgebreek, weggestorm en klippe gegooi om die afdak wat vir die geleentheid opgerig is, af te breek. 'n Paar oomblikke later het hulle 'n klip om die heining gegooi wat een van Selvan se broers teen die kop getref het. Die gesin kon dadelik sien dat hy mediese hulp sou benodig.

Die polisie het geweier om hulp of beskerming te bied, dus het Selvan en sy oudste broer, Caleb, hul broer op die agterkant van 'n motorfiets gehelp en hom na die plaaslike hospitaal geneem. Omstreeks middernag, nadat hul beseerde broer opgeneem is, het Selvan en Caleb na die polisiestasie gegaan om 'n kriminele klag van aanranding in te dien.

Op die stadige rit huis toe het hulle by 'n brug naby hul huis aangekom, en die pad was besaai met groot klippe en puin om hulle te vertraag. 'n Frontlinie-Werker het later bevestig dat die lokval

▼ Sedert die wrede aanval het Selvan (middel) voortgegaan om die kerk en gemeenskap saam met sy familie te dien. Saam met hom (van links na regs) is sy broers Arjunan en Caleb; sy pa, Aaris; en sy vrou, Aanya.

“Ons wil seker maak dat jy nooit weer voor jou Here sal kniel nie!”

deur 'n informant in die polisiestrasie gekoördineer is.

“Die aanvallers het iets na ons gegooi, dus het my broer eerste van sy motorfiets geval en gehardloop,” het Caleb gesê. “Toe het hulle iets na my gegooi, en ek het ook geval.” Binne 'n oogwink was hy omring deur sy aanvallers — mans wat hy geken het uit die gemeenskap. Sommige was by die troue; ander was ouers van studente wat ingeskryf was vir 'n gratis onderrigprogram by die kerk, en selfs 'n paar van die ouer studente was self ook teenwoordig.

Selvan het vir sy broer geskree om te hardloop en het so vinnig as moontlik weggehardloop, maar het gou besef dat Caleb nie by hom was nie. Selvan kon nie in die donkerte sien wat gebeur nie, maar hy het 'n geskreeu gehoor en het geweet dat sy broer in die moeilikheid was.

Hy het omgedraai en na die aanvallers geroep en hulle gesmeek om sy broer uit te los.

“Ek het gesê: ‘Haai, hy het 'n vrou en kinders. Hy is 'n gesinsman. Moenie hom seermaak nie. As julle enigiets wil doen, maak my seer,’” het Selvan onthou. In 'n oogwink was hy ook omring.

Die mans het gemik met houe teen die agterkant van sy bene om hom voor hulle te laat kniel en te eis dat hy aan hulle oorgee. “Ons wil seker maak dat jy nooit weer voor jou Here sal kniel nie!” het hulle gesê.

Hulle het Selvan met wrede, handgemaakte wapens geslaan wat gemaak was van fietsratte wat in die helfte gesny was en aan die punt van 'n stok vasgemaak was – tydelike knuppels wat steekwonde van die bokant tot onderkant van Selvan se

arms en bene gelaat het terwyl hy op die grond opgekrul gelê het en sy kop beskerm het.

Die slae het eers gestop toe Selvan, met beide gebreekte arms en bene, en bloed wat uit talle wonde stroom, besluit het om dood te speel. Die truuk het gewerk. Sy aanvallers, tevrede dat hy dood of ten minste sterwend was, het sy liggaam van die kant van die pad tot in 'n sloot gestamp.

Caleb, wat 'n diep wond aan die kant van sy gesig gehad het van 'n kapmeshou wat van sy helm afgegely het, het sy bewussyn verloor teen die tyd dat die aanvallers hul aandag op Selvan gevestig het. Toe hy sy bewussyn herwin het, het hy huis toe gestruikel om hulp te kry en ongeveer 20 minute nadat die aanval begin het, by die huis opgedaag. Die mans van die gesin het na Selvan gaan soek en hom uiteindelik in die sloot gevind.

Die twee broers is in die plaaslike staats-hospitaal behandel waar hul ander broer reeds behandel is, maar die fasiliteit was nie toegerus om die vlak van traumasorg te bied wat Selvan benodig het nie. Hul pa het om hulp gesmeek. 'n Frontlinie-Werker het vinnig gereageer en die hulp van lede van die globale liggaam van Christus ingeroep. 'n Paar dae na die aanval is Selvan na 'n privaathospitaal verskuif waar hy die operasies kon kry wat hy nodig gehad het. Na ses dae in die hospitaal het die gesin hom vir 'n maand na 'n huurhuis naby die hospitaal verskuif en hom elke dag vir behandeling geneem. Nietemin het die ortopeed gewaarsku dat daar 'n lang pad van herstel voorlê. Hy het gesê dit sou ongeveer ses maande neem om te begin loop.

Selvan het egter bly hoop vir 'n wonderwerk – en dit ontvang. Op dag 30 na die operasie het Selvan die

▲ Selvan glo dat die Here baie in die gemeenskap tot geloof in Christus sal bring deur hierdie aanval en die familie se vergifnis. Kerkleiers beplan om die kerkgebou uit te brei om die hele dorp te akkommodeer. *Inlas:* Selvan wys X-straalfoto's van sommige van die chirurgiese herstelwerk wat hy na die aanval benodig het.

verbaasde dokter se ondersoekkamer binnegestap. 'n Jaar later het hy kompeterende sokker gespeel. In die vier jaar sedert die aanval het hy ook getrou en sy eerste dogter verwelkom. Slegs die letsels, x-strale en herinneringe bly oor as bewyse van die verwoestende aanval.

* * *

In die nasleep van die aanval, het hy gesê, het die Here sy familie en sy kerk op 'n reis van vergifnis en hoop gelei. Hulle het 'n beroep gedoen op 40 dae van vas en gebed om te weet hoe om uit te reik na die mans wat die aanval gelei het. Aan die einde van daardie 40 dae het Selvan een van die hoofleiers van die aanval genader met die geskenk van 'n Bybel.

“Ons gee dit nie vir jou om te bekeer nie,” het Selvan die man verseker. “Ons wil nie hê jy moet jou godsdiens verander nie, maar dat jy jou hart moet verander.” Die man het die Bybel sonder woede ontvang.

Nog 'n aanval het kort daarna voor die familiehuis verbygegaan, en Selvan het 'n dringende gevoel gehad om die man binne te nooi. Hy het die uitnodiging aanvaar en Selvan se gasvryheid ontvang. Oor koppies warm *chai* ('n soort tee),

kon Selvan sy liefde en vergifnis uitdruk en die Evangelie aan hom verduidelik.

“As ek hom genooi het, sou hy oor die algemeen nie gekom het nie, maar dit was die Here wat hom ingebring het,” het Selvan gesê.

Caleb het gesê sy rol as die lerende pastor in die kerk het ingesluit om die gemeente te help verstaan hoe om te volhard en te vergewe in die aangesig van teenstand. Die beste onderrig, het hy gesê, word gedoen deur 'n voorbeeld te leef.

“Ons leef 'n voorbeeld dat selfs wanneer mense ons aanval en ons seermaak, ons hulle vergewe,” het hy gesê.

Daardie voorbeeld het die kerk bemaagtig om voort te gaan om saam te aanbid en die gemeenskap te dien. Hulle bied steeds onderrig aan plaaslike studente en maak 'n spesiale punt daarvan om te vir die kinders wie se vaders Caleb en Selvan aangeval het, te sorg. Die kerk beplan selfs om die onderrig-bediening uit te brei om 'n beter

gehalte skool vir die gemeenskap te vestig.

Tydens 'n deurnag van gebed by die kerk op Oujaarsaand die volgende jaar, het een van die aanvallers en sy familie na die kerkdien gekom en die familie en die hele gemeente om vergifnis gevra. Ander het erken dat die broers, wat hulle wou doodmaak, deur hul God gered is.

Sommige van die aanvallers het egter onberouvol gebly. Een het sy eie lewe geneem. 'n Ander het nuwe doodsdreigemente teen Pastor Caleb gerig. Sommige Hindoeleiers het beplan om 'n hoë Hindoe-heiligdom langs die kerk op te rig om dit sodoende uit die oog te hou.

Niks hiervan het die vrymoedige visie en getuie van die kerk gestuit nie.

“Daar is 1,500 mense in hierdie dorp, dus is ons plan dat 1,500 in geheel gered sal word, en dat hulle na die kerk sal kom,” het Selvan gesê. “Ons glo dat hierdie hele gemeenskap Gelowiges sal word. Daarom bly ons vorentoe beweeg in ons bediening. Tot die laaste asem wil ons die Here dien.” ■

WANNEER ISIS AAN DIE DEUR KLOP

Die radikale Islamitiese groep het Yousef ter dood veroordeel. God het ander planne gehad.

Toe iemand aan sy deur begin hamer, het Yousef Fawzi geweet daar sou moeilikheid wees.

Dit was 6 Augustus 2014 en die swaar gewapende mans by die deur was vegters van die selfgeproklameerde Islamitiese Staat (ISIS). 'n Maand tevore het die Islamitiese groep die stad Mosoel verower, waar Yousef en sy tradisionele Christenfamilie gewoon het.

Die somer van 2014 was die begin van 'n wrede drie jaar periode toe ISIS-militante Mosoel regeer het en hul streng interpretasie van Islamitiese wetgewing afgedwing het. Inwoners

het marteling en teregstelling vir selfs vermeende oortredings trotseer. Tydens die besetting is sowat 4,000 gevange Irakse soldate tereggestel en ISIS-vegters het duisende mense vermoor, seksueel aangerand en gemartel.

Christene en minderheidsgroepe was veral geteiken. Die djihadiste het Christene se huise met 'n Arabiese N (☺) gemerk om aan te dui dat hulle "Nasareners" was, hul term vir volgelingen van Christus.

Yousef se familie was nie oorspronklik van Mosoel nie. Hulle het uit Bagdad gevlug toe die hoofstad in

“Die eerste vier dae het hulle my gevra om tot Islam te bekeer om saam met hulle te veg, om een van ISIS te wees.”

2007 'n toename in Soennitiese teenoor Sjiitiese Moslemgeweld trotseer het. Gedurende daardie tyd is Yousef se pa gyselaar gehou deur 'n Islamitiese groep wat met Al-Kaïda geassosieer is.

Yousef se pa was so geteister deur vrees tydens sy twee weke lange beproewing dat hy gedeeltelik verlam daarvan afgekrom het. Die gesin het gedink hulle sou veiliger wees weg van Bagdad, dus het hulle na Mosoel verhuis.

Toe het ISIS hul nuwe tuisstad oorgeneem. "My eie kerk is aan die brand gestee; alles is beskadig," het Yousef gesê. "Hulle het hul swart ISIS-vlae in die hele gebied gehang." Yousef het probeer om saam met sy gesin, saam met duisende ander, te vlug, maar hy het geen voertuig gehad nie, en sy pa se swak gesondheid het reis moeilik en selfs gevaarlik gemaak.

Yousef en sy ouers was vasgekeer in hul Mosoel-woning toe die djihadiste opdaag.

In die Vyand se Hande

Toe Yousef die deur oopmaak, het die radikale Moslems 'n *jizya* geëis, 'n soort beskermingsbelasting wat op nie-Moslems gehef word. Yousef het geweier. "Ek het net vasgestaan in my geloof en gesê ek sal dit nie doen nie."

Die familie het prente van Christus teen hul mure gehad, sigbaar vanaf die oop deur, en die militante het ingebars en begin om hulle grond toe te slaan. Yousef het probeer om hulle te keer. "Daar was 'n geveg," het Yousef onthou. "Hulle het my geklap, en ek het hulle teruggeklap. Iemand anders het my net met sy geweer op die agterkant van my kop geslaan en ek het bewusteloos neergeval."

► Militante van die selfgeproklameerde Islamitiese Staat (ISIS) het Yousef gevange geneem tydens hul wrede besetting van Mosoel, toe hulle streng Islamitiese wetgewing toegepas het.

Die ISIS-vegters het toe Yousef se siek pa en bejaarde ma gedreig voordat hulle Yousef weggesleep het. "Toe ek wakker word, was my hande vasgebind en ek het aan my been gehang," het hy gesê. Sy linkerbeen was toegedraai in 'n ketting wat in sy kuitspier deurboor het terwyl hy van die plafon van 'n ISIS-sel gehang het.

Gou het hulle hom op ander maniere gemartel. Hulle het hom met 'n elektriese porstok geslaan. Toe hy sy bewussyn verloor het, het hulle vuil water na hom gegooi om hom wakker te maak. Gedurende hierdie mishandeling het hulle probeer om hom van Christus af weg te rokkel.

"Die eerste vier dae het hulle my gevra om tot Islam te bekeer om saam met hulle te veg, om een van ISIS te wees," het Yousef gesê. Toe hy geweier het, het sy ontvoerders hul taktiek verander. Hulle het hom aan 'n pilaar in 'n kamer vasgebind en drie Moslemvroue ingestuur om hom seksueel aan te rand en hom met geld uit te lok. Gedwing om dae lank by hulle te wees, is Yousef deur die vroue meegedeel dat as hy 'n Moslem sou word en met hulle sou trou, sy

pyniging sou eindig.

Yousef het getrou gebly aan sy geloof in Jesus Christus.

Na 12 dae het sy ontvoerders hom terug na sy sel geneem, hom weer aan sy been opgehang en hom geslaan. Hulle het selfs sout in sy beenwond gegooi. Tog het Yousef standvastig gebly.

"Hulle het gesê: 'Hoe lank sal jy staan? Gee net oor, bewys jouself genade. Bekeer jou net. Hoekom doen jy dit aan jouself? Bekeer jou net tot Islam en wees een van ons, en jy sal vry wees.' Maar natuurlik het ek hulle geweier," het hy gesê.

Die onderbroke marteling het vir meer as 'n maand aangehou.

"Gedurende daardie tyd het ek net heelyd gebid: 'Neem my siel, God!'" het Yousef gesê. "Ek het God bevraagteken: 'Hoekom het dit met my gebeur? Hoekom moet ek ly? Hoekom hierdie pyn? Wat het ek verkeerd gedoen dat U my deur hierdie slegte, traumatiese ervaring laat gaan?'"

Yousef se lyding het 'n punt bereik waar hy sy ontvoerders begin vra het om hom dood te maak. Maar hy wou nie sy Christelike geloof prysgee nie.

▲ ISIS het Yousef vir 45 dae gevange gehou en hom aan sy been vasgeketting. Dokters het aanvanklik vir hom gesê sy been sou geamputeer moes word. .

“Jesus se lering het by my opgekom dat mense sal kom, jou sal ontvoer, jou sal seermaak, jou sal straf, jou sal vervolg as gevolg van Sy naam,” het Yousef gesê.

Na 45 dae het Yousef se folteraars vir hom gesê hulle het besluit om hom tereg te stel. Gewapende wagte het hom buitentoe geneem en sy oë bedek. Hy het stilgestaan, sy hemp met bloed bedek, wetende wat op die punt was om te gebeur.

Toe het die groep se leier 'n telefoonoproep ontvang.

“Ons sal nie die doodsvonnis uitvoer nie; gooi hom net in die straat!” het die leier na die oproep geskree.

Die terroriste het Yousef geslaan totdat hy sy bewussyn verloor het.

Dubbele Vryheid

'n Groep Arabiese Moslemmans het Yousef in 'n pad gevind, gekneus en

vermink — maar vry. Hulle het hom na 'n paar Irakiese Koerdiese soldate geneem wat teen die ISIS-militante geveg het. Yousef het bewusteloos gebly terwyl die soldate hom na 'n Katolieke hospitaal in Kirkoek vervoer het.

Toe hy wakker word, het Yousef nie geweet waar hy was nie. Die helder ligte van die hospitaal het hom verblind, en sy omgewing was so anders as die brutaliteit wat hy pas verduur het. Hy het gedink hy is dood en in die hemel. Selfs sy eie ouers het dit moeilik gevind om te glo dat Yousef leef. Toe hospitaalpersoneel hulle met die goeie nuus gebel het, het hulle aanvanklik gedink iemand probeer hulle mislei.

Dokters het hulle, en Yousef, verseker dat hy leef en dat hulle vir hom sal sorg. Die vriendelike hospitaalpersoneel het hom drie maande lank verpleeg tot hy

“Dit het tyd geneem totdat ek hulle vergewe het. Mense het gevra en oor vergifnis gepraat, en gesê God het ons vergewe, so ek moet dieselfde doen om hulle te vergewe.”

gesond was. Maar sy linkerbeen, erg beseer en besmet, wou nie genees nie. Dokters het gesê dit moet geamputeer word, wat Yousef hopeloos laat voel het. Sy gedagtes was die van selfmoord. Uiteindelik, deur die pogings van Christene wat omgee, is Yousef na Europa gestuur, waar dokters sy been kon red.

Yousef se rehabilitasie was egter moeilik. “As gevolg van trauma, het ek na die voorval slegs drie ure per dag geslaap,” het hy gesê. Terwyl hy gewerk het om te herstel, het 'n stryd in sy gedagtes gewoed. “Ek het hierdie bese gedagtes begin kry om 'n groep te skep en terug te gaan om hulle dood te maak en om wraak te neem.” Mediese praktisyns het Yousef van emosionele sowel as fisiese terapieë voorsien, maar die Christene wat gereeld met hom vergader het, het die geestelike leiding verskaf wat

sy wraaksugtige gedagtes uitgedaag het. Uiteindelik het hy die Heilige Gees toegelaat om sy hart te verander.

“Ek het die mense vergewe van wat hulle aan my gedoen het,” het Yousef gesê. “Dit het tyd geneem totdat ek hulle vergewe het. Mense het gevra en oor vergifnis gepraat, en gesê God het ons vergewe, so ek moet dieselfde doen om hulle te vergewe. Ek kan hulle vergeet, vergeet wat met my gebeur het,” het hy gesê. “Hul bemoediging is hoe ek hierdie traumatiese ervaring oorkom het.”

Yousef het gesê sy doel in die lewe

het ook verander. Toe hy herstel het, het hy teruggetrek na die Midde-Ooste, en vandag deel hy aktief die hoop wat hy in Christus het met ander Irakese vlugtlinge. Hy ontmoet gereeld mense vir Bybelstudies en tye van gebed. En hy vra vir gebed dat sy bediening meer mense sal help om te leer om lyding te verduur en God se vrede te ontvang.

“Ek hou daarvan om my storie met alle mense te deel,” het Yousef gesê. “Ek hou daarvan om te leer hoe om vas te staan in geloof en hoe om op God se Woord staat te maak gedurende ons lewe, selfs in teëspoed”

Selfs nou, meer as 'n dekade sedert sy ontvoering en marteling deur ISIS, het Yousef se beenwond nie heeltemal genees nie, wat pyn veroorsaak. Tog, wanneer mense dit opmerk, het hy die geleentheid om sy oorlewingsverhaal te deel.

Mense vra Yousef dikwels hoekom hy nie die *jizya* betaal het of bekeer het om te ontsnap van alles wat ISIS aan hom gedoen het nie. “Ek verduidelik net hoe dinge gebeur het. Ek bemoedig hulle ook met die Woord van God,” het hy gesê. “Ek sê vir hulle: ‘Moenie oorgee nie! Moenie oorgee nie!’”

Yousef het laggend bygevoeg: “Ek was hopeloos. Maar nou, dank God! Ek dank die Here.”

Toe hy gevra is hoekom sy ISIS-ontvoerders hom laat gaan het nadat hulle gesê het hulle was op die punt om hom tereg te stel, antwoord hy: “Ek weet nie. Ek is net dankbaar teenoor God dat daar ander planne vir my is.”

Yousef gaan voort om sy boodskap van hoop te deel met mense wat hul eie stryd verduur. “Daar is niks sonder enige oplossing nie. Daar sal hoop wees,” sê hy vir hulle. “Ons moet nie ons aan hopeloosheid oorgee nie.” ■

▲ Bo: Toe Yousef van sy beserings herstel het, het hy teruggetrek na die Midde-Ooste. Onder: Vandag vertel Yousef gereeld vir mense hoe God hom tydens sy gevangenskap onderhou het. Hy gebruik sy getuienis om ander tydens Bybelstudies en uitreikgeleenthede te bemoedig.

HOE WYD IS JOU BEKOMMERNIS?

Deur Richard Wurbrand

Terwyl Kléopas en 'n vriend op pad was na 'n dorpie met die naam Émmaüs, het Jesus by hulle aangesluit en gevra wat hulle bespreek. Maar hulle het Hom nie herken nie. Kléopas het Jesus gevra: "Is U alleen 'n vreemdeling in Jerusalem en weet U nie van die dinge wat in hierdie dae daarin gebeur het nie?" En die verrese Jesus sê vir hulle: "Watter dinge?" (Lukas 24:18-19).

So baie dinge het in Jerusalem gebeur. Twee rowers is gekruisig. Sou een van Jesus se dissipels gegaan het om hul bedroefde moeders te troos? Een van hierdie diewe het 'n broer geword. Jesus se dissipels moes ten minste vir Hom 'n

behoorlike begrafnis gegee het. En wat van sy skerpregters? Hulle het goddeloosheid getoon. Hulle het verlossing nodig gehad. Sou een van Jesus se dissipels hulle liefgehad het en hulle die weg gewys het om vergifnis te ontvang?

Baie dinge het in drie dae gebeur. "Watter dinge?" vra Jesus. Hy stel belang in alle aspekte van die menslike lewe – deugde en sondes, vreugdes en hartseer. Hy wil graag alles met ons deel. Maar toe die dissipels praat oor "dinge" wat in Jerusalem gebeur het, was hulle eintlik net behep met een ding: Wat het met Jesus gebeur, vir wie hulle liefgehad het?

Baie Christene is slegs besorg oor hul eie persoonlike verhouding met die Here. Maar Christus is die lewe – die lewe rondom hulle. Dit is Hy wat jy kan sien in die honger, dorstige, naakte, siek en verslaafde mensdom. Hy het daardie sonde geword. Vir baie Christene is godsdienst slegs Hy en ek, en vergeet hulle dat die liefde tussen 'n mens en Christus altyd 'n liefde in 'n breër verhouding is: Hy, Sy hele skepping en ek. 'n Christen, as 'n erfgenaam van God, deel Sy verantwoordelikhede. Die hele wêreld is Sy gemeente, insluitend ons broers en susters in Kommunistiese lande.

Die Kommuniste het nie daarin geslaag om leidende persoonlikhede of denkers onder Christus se volgelingen vir hul saak te wen nie. Maar die wêreldwye liggaam van Christus het leidende Kommunistiese persoonlikhede vir Christus gewen. Hoe groter die vervolging, hoe groter die innerlike drang om te getuig. So maak God dat die toorn van mense Hom prys. Die verskriklike onderdrukking laat Christene vir Christus getuig teenoor die folteraars wat in Kommunistiese lande regeer. En hulle doen dit met meer sukses as wat ons kan openbaar.

'n Pastor van die Russiese ondergrondse kerk het vir my gesê: "In die hoër klasse van die Kommunistiese struktuur het dit nou 'n mode geword om die Bybel te lees en oor God

navraag te doen." Hy het vir ons name gegee van diegene wat bekeer is. Daar was name wat opslae in die nuus gemaak het.

Die Evangelie het ook onder die heersende klas in ander Kommunistiese lande versprei. Toe die Bolsjewiste Tsjeggo-Slowakye binnegegaan het, was die lede van die Tsjeggiese Parlement, omring deur Russiese troepe, in paniek. Slegs een lid, 'n Christen, het stilweg sy Bybel uitgehaal en gelees. Die ander het hom gevra: "Gee jy nie om vir die tragedie rondom ons nie? Ons kan self binnekort gearresteer en na Siberië gedeporteer word. Hoe kan jy so stil sit?" Hy het geantwoord: "Dit is die Woord van God; dit gee vertroosting aan die gekwelde hart." Toe het hulle hom genooi om die Skrif vanaf die rostrum van die Kommunistiese Parlement te lees, vanwaar slegs bitter Leninistiese teorieë

gepropageer is. Sestig lede van die Parlement het daarna vir Bybels gevra en dit ontvang.

Dit is die ondergrondse kerk wat onder toestande van terreur werk, maar selfs sy onderdrukkers vir Christus wen. Dit is gevaarlike werk, nie net vir hulle nie, maar ook vir ons. Tog moet die werk gedoen word. Dit is dom om diegene te vrees wat slegs die liggaam kan doodmaak en daarna niks kan doen nie, in plaas daarvan om die Een te vrees wat liggaam en siel in die hel kan gooi.

In China is 'n swaard teen die bors van 'n Christen geplaas, en die draer daarvan het gevra: "Is jy 'n Christen?" Hy het geantwoord: "Ja." Hulle sou hom doodgemaak het, maar 'n offisier het gesê: "Laat hom vry; hy is 'n idioot." Een het hom later gevra: "Hoe kon jy Christus met soveel moed bely?" Sy antwoord was: "Ek het die verhaal van Petrus se verloëning van Christus gelees, en ek wou nie bitterlik ween nie." Ons wil ook nie ween oor die nalatigheid om ons plig teenoor ons onderdrukte broeders en hulle onderdrukkers na te kom nie, wat ook deur Christus geliefd is.

Kommunisme neem toe en ons moet ons bes doen om die Kommuniste vir Christus te wen. Kommunisme het in die Verenigde State toegeneem. Die jeug van Amerika is met Kommunistiese idees vergiftig.

"En Hy sê vir hulle: Watter soort gesprekvoering is dit wat julle met mekaar het terwyl julle loop, en julle is bedroef?" het Jesus die twee dissipels gevra (Lukas 24:17). As Hy jou hierdie vraag vra, moet die antwoord nie wees: "My enigste bekommernis is 'n baie nuwe een — U en ek." Vergroot jou visie. Wees lief vir God, wees lief vir Sy hele skepping, wees lief vir goeie en slegte mense, wees lief vir die martelare in die tronk en hulle folteraars, en help dat hulle almal gebring kan word na die Een wat oor almal besorg was, wat almal se trane en vreugdes deel en wat vir almal gesterf en opgestaan het. ■

Richard Wurmbrand (1909 – 2001) was in Kommunistiese Roemenië weens sy geloof in Christus gevangeneem. Hy en sy vrou, Sabina (1913 – 2000), het later maniere gesoek om vervolgte Christene te dien en het in 1967 'n wêreldwye bediening begin wat vandag bekend staan as "The Voice of the Martyrs (VOM)". Jy kan VOM se boeke oor Richard en Sabina Wurmbrand lees en die twee speelfilms oor hul lewens gratis op die VOM-toepassing kyk. Die toepassing is beskikbaar vir aflaai in die 'App Store' en op 'Google Play'.

Gebedsdagboek

Mei 2026

- V 1. Indië Bid dat Basavaraj en sy familie standvastig in die Here sal bly en dat baie in hul dorpie hulle tot Christus sal bekeer.
- S 2. Marokko Bid dat nuwe kerke gestig sal word ten spyte van regeringsbeperkings en struikelblokke.
- S 3. Viëtnam Bid vir die voorsiening vir Christene soos Cai en Hien wat weens hul geloof in Christus geteister en gevange geneem word.
- M 4. Sri Lanka Bid vir Pastor Benedictus en sy kerk. Hulle sukkel om vir aanbidding bymekaar te kom as gevolg van sterk Boeddhistiese teenstand.
- D 5. Filippyne Gebruik Handeling 2:38 as 'n riglyn en bid dat Islamiëte op die eiland Mindanao hulle sal bekeer en gered sal word.
- W 6. Libanon Prys God dat baie Moslemvlugteling in Libanon hul geloof in Christus geplaas het en aktief betrokke is in plaaslike kerke.
- D 7. Kazakstan Gebruik Jesaja 41:10 as 'n riglyn en bid dat Kazakse Christene versterk sal word om die Here sonder vrees te dien.
- V 8. Oman Bid dat Moslems wat die waarheid soek, dit in die persoon van Jesus Christus sal vind.
- S 9. Iran Gebruik Hebreërs 12:1–2 om te bid vir die bemoediging van vervolgte Iranse Christene
- S 10. Madagaskar Bid vir die vrymoedigheid en beskerming van Christene wat teenoor Moslems getuig.
- M 11. Nicaragua Bid dat kerkleiers wat gedreig of gearresteer is, God se vrede sal aanvoel.
- D 12. Katar Bid vir die beskerming van Katarese Gelowiges wat uiters versigtig moet wees wanneer hulle vir aanbidding bymekaarkom.
- W 13. Tunisië Ten spyte van 'n ryk Christelike geskiedenis, is Tunisië 99% Soenniet-Moslem. Bid dat Tunisiërs hul geloof in Christus sal plaas.
- D 14. Pakistan Godslasteringswette teiken Christene dikwels. Bid vir Tabish, Kalu, Sonia, Samia en vele ander wat op aanklagte van godslastering te staan kom.
- V 15. Niger Bid vir Christene wat deur Islamitiese aanvalle ontwortel is, beide Nigeriërs en diegene wat as vlugteling na Niger gevlug het.
- S 16. Oman Die regering beperk die verkoop van Bybels aan Omane. Bid vir verhoogde toegang tot God se Woord.
- S 17. Kuba Bid dat Christene die Evangelie wyslik maar dapper aanlyn sal verkondig, sonder om vergelding te vrees.
- M 18. Tanzanië Bid vir onbereikte stamgroepe wat weerstand bied teen die Evangelie.
- D 19. Mianmar Bid dat kerke, weeshuise en ander bedieninge oop sal bly ten spyte van regeringsbeperkings en onderdrukking.
- W 20. Nepal Bid dat Christene wat teenstand van Hindoe-nasionaliste trotseer, dapper in geloof sal wees.
- D 21. Laos Bid vir opleiding wat ontwerp is om stam-Christene te help om deur vervolging te volhard en die Evangelie met vrymoedigheid te verkondig.
- V 22. Burkina Faso Bid dat Esther en haar kinders sterk in die Here sal bly; haar man is deur Islamitiese militante vermoor.
- S 23. Jemen Bid dat Christelike media effektief sal wees om Jemeniete met die Evangelie te bereik.
- S 24. Kazakstan Bid vir Pastor Zanzhar wat beboet is omdat hy voortgegaan het met die bediening nadat sy kerk se registrasie teruggetrek is.
- M 25. Pakistan Bid vir pogings om Bybels en Christelike lektuur te versprei in gebiede wat oorheers word deur geradikaliseerde Moslems.
- D 26. Oman Bid dat Christelike uitgewekenes in Oman geleenthede sal hê om die Evangelie aan Omane te verkondig.
- W 27. Tanzanië Bid vir plaaslike kerke wat met vrymoedigheid werk om die Evangelie te versprei.
- D 28. Sierra Leone Bid dat Christene getroue getuies sal wees wat die lig van Christus sal laat skyn in gebiede wat deur demoonaanbidding verduister word.
- V 29. Irak Bid vir die vertroosting en genesing van diegene wat in Islamitiese aanvalle gewond is.
- S 30. Indonesië Prys God dat Muhammad Kace se tronkstraf vir evangelisasie verminder is. Bid vir hom terwyl hy wag vir vrylating.
- S 31. SAR* Bid dat die getroue getuie van Christene in die SAR die harte van Islamiëte sal help verander.

*SENTRAAL-AFRIKAANSE REPUBLIEK

Christilike Sending Internasionaal - Die Stem van die Martelare, Suid-Africa.

CSI | Posbus 7157, Primrose Hill, 1417 Suid-Afrika | Tel: 010 777 0114 (8vm-1nm) | Sel: 076-022-3336 (8vm-5nm)
E-pos: cmi@vomsa.org / bianca@vomsa.org | Webtuiste: www.persecutionsa.org |
Direkteure: Mnr A.B. Illman (Uitvoerend); Pastor R. Marsh; Mnr R. Keir; Mnr D. Kirton

© Toestemming vir die herdruk van enige gedeelte van hierdie nuusbrief moet van Christilike Sending Internasionaal aangevra word.

Staan saam met Vervolgde Christene

Dien vervolgte Christene in vyandige gebiede en beperkte nasies en wees 'n stem vir hulle. Jou geskenk verleen aandag aan alle bedieningsbehoefte, insluitend die onmiddellike behoeftes van ons vervolgte broers en susters, terwyl hulle Christene regoor die wêreld in nouer gemeenskap met die vervolgdes en tot 'n dieper toewyding aan Christus roep.

Oorweeg asseblief om 'n skenking in enige van die volgende bankrekening te maak:

Bankbesonderhede: Christelike Sending Internasionaal

Nedbank

Rek nr.: 1925-024946 (Tjek)
Takkode: 192505 (Bedfordview)
Verw.: U Naam en Selnommer

Standard Bank

Rek nr.: 02-249-5592 (Tjek)
Takkode: 018305 (Bedford Gardens)
Verw.: U Naam en Selnommer

ABSA Bank

Rek nr.: 909-861-7711 (Spaar)
Takkode: 632005 (Bedford Centre)
Verw.: U Naam en Selnommer

Gebedsondersteuning en Inligtingsbronne:

Laai ons GRATIS "VOM App" op u Slimfoon af.

Tik "Voice of the Martyrs" in die soekveld in op *Google Play* of op die *App Store*.

Daaglikse herinnerings om vir die vervolgdes te bid, navorsing te doen op Vyandige of Beperkte lande en die werk wat SVM daar doen; skakel in by *VOMRadio* plus nog vele, vele meer.

VOM App

"Dink aan die gevangenes asof julle medegevangenes is." Heb 13:3

Lid van die
**International
Christian
Association
(ICA)**

Follow us:

www.persecutionsa.org

Facebook@cmivomsa | Instagram@vom_south_africa